

**MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL**

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

*Prezenta versiune a fost rectificată la 6 decembrie 2018
în conformitate cu Articolul 81 din Regulamentul Curții*

**Cererea nr. 22917/09
Iulian JOVMIR
versus Republica Moldova**

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Doua), întrunită la 6 noiembrie 2018 într-un Comitet compus din:
Paul Lemmens, *Președinte*,
Valeriu Grițco,
Stéphanie Mourou-Vikström, *judcători*,
și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al secției*,
Examinând cererea menționată mai sus, depusă la 13 aprilie 2009,
Având în vedere observațiile prezentate de guvernul respondent și cele prezentate de reclamant,
Deliberând, decide următoarele:

ÎN FAPT

1. Reclamantul, dl Iulian Jovmir, este cetățean al Republicii Moldova, născut în 1970 și domiciliat în Cotuijenii Mari. El a fost reprezentat în fața Curții de către R. Zadoinov, avocat în Chișinău.
2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agenții săi.

A. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

3. Circumstanțele cauzei, prezentate de către părți, pot fi rezumate după cum urmează.

4. Prin decizia sa irevocabilă din 25 martie 2008, Curtea de Apel Chișinău a dispus recunoașterea dreptului de proprietate a reclamantului asupra unui teren din s. Văsieni, cu obligarea Oficiului Cadastral Teritorial Ialoveni de înregistrare.

5. La 15 mai 2008, Primăria și Consiliul local din Văsieni au depus o cerere de revizuire împotriva deciziei din 25 martie 2008, invocând existența unui proces-verbal al unei Comisii de specialitate (Comisia de specialitate pentru Ecologie, Dezvoltarea Teritoriului și Ordinea Publică) în calitate de o nouă circumstanță. La 26 noiembrie 2008 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire, a casat decizia din 25 martie 2008 și a dispus rejudecarea cauzei.

6. După examinarea cauzei, printr-o decizie din 24 februarie 2011¹, Curtea de Apel Chișinău² a respins acțiunea reclamantului cu privire la recunoașterea dreptului său de proprietate asupra terenului.

7. După comunicarea cererii către Guvern, la 6 septembrie 2011 Procuratura Generală a depus o cerere de revizuire. La 29 februarie 2012 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire, a casat decizia din 24 februarie 2011³ și a menținut decizia din 25 martie 2008 pronunțată în favoarea reclamantului. Curtea Supremă de Justiție a constatat, de asemenea, violarea Articolului 6 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

8. La o dată nespecificată, autoritățile locale au depus o nouă cerere de revizuire împotriva deciziei din 25 martie 2008. La 11 decembrie 2012 Curtea de Apel Chișinău a admis cererea, a casat decizia din 25 martie 2008 și a dispus rejudecarea cauzei. După reexaminarea cauzei, la 21 martie 2013 Curtea de Apel Chișinău a respins acțiunea reclamantului.

9. În urma comunicării către Guvern a noii plângeri cu referire la revizuirea repetată, Agentul guvernamental a depus o cerere de revizuire pentru a remedia pretensele încălcări. La 15 noiembrie 2013 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire și a dispus casarea deciziei din 21 martie 2013 cu menținerea deciziei din 25 martie 2008, în favoarea reclamantului. Curtea Supremă de Justiție a constatat, de asemenea, violarea Articolului 6 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

B. LEGISLAȚIA ȘI PRACTICA INTERNĂ RELEVANTĂ

10. Cu referire la revizuirea unei hotărâri irevocabile, dreptul intern relevant este rezumat în cauzele *Popov v. Moldova* (nr. 2), (nr. 19960/04, §§ 27-29, 6 decembrie 2005) și *Jomiru și Crețu v. Moldova* (nr. 28430/06, §§ 26-27, 17 aprilie 2012).

PLÂNGERI

11. Invocând Articolul 6 și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul se plânge de anularea de către instanțele naționale a deciziei irevocabile din 25 martie 2008, pronunțată în favoarea sa.

¹ Rectificat la 6 decembrie 2018, textul fusese următorul: "23 februarie 2011"

² Rectificat la 6 decembrie 2018, textul fusese următorul: "Curtea Supremă de Justiție"

³ Rectificat la 6 decembrie 2018, textul fusese următorul: "23 februarie 2011"

ÎN DREPT

12. Guvernul a susținut că reclamantul nu mai putea pretinde că a fost victima unei încălcări a drepturilor garantate de Convenție și Protocoalelor adiționale, deoarece situația sa fusese remediată la nivel național. El susține că, prin încheierea din 15 noiembrie 2013, Curtea Supremă de Justiție a menținut decizia din 25 martie 2008 în favoarea reclamantului și a constatat violarea Articolului 6 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu privire la satisfacția echitabilă, Guvernul a accentuat că reclamantul nu înaintase vreodată asemenea pretenții. Guvernul solicită Curții să respingă cererea ca fiind incompatibilă *ratione personae*.

13. Reclamantul consideră că, în lipsa unei despăgubiri pentru prejudiciul moral și costuri și cheltuieli pretinse, acesta și-a menținut statutul de victimă. De asemenea, el a notat că a pretins suma de 5000 euro (EUR), însă Curtea Supremă de Justiție nu ar fi dat curs solicitării reclamantului.

14. Curtea reamintește că, în conformitate cu Articolul 34 din Convenție, Curtea „poate fi sesizată, printr-o cerere, de orice persoană fizică ... care se pretind victime ale unei încălcări de către una dintre Înaltele Părți Contractante a drepturilor recunoscute în Convenție sau în Protocoalele sale (...)”. Principiile generale cu privire la pierderea statutului de „victimă” au fost deja enunțate de Curte într-o serie de hotărâri (a se vedea, de exemplu, *Bourdiv v. Rusia*, nr. 59498/00, §§ 29-31, CEDO 2002-III, *Scordino v. Italia* (nr. 1) [MC], nr. 36813/97, §§ 178-180, CEDO 2006 V, *Centro Europa 7 S.R.L și Di Stefano v. Italia* [MC] § 80 82, CEDO 2012).

15. Având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea notează în primul rând că Curtea Supremă de Justiție a recunoscut în mod expres violarea Articolului 6 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În al doilea rând, ea notează că, prin încheierea din 15 noiembrie 2013, Curtea Supremă de Justiție a menținut dreptul de proprietate al reclamantului fără a acorda despăgubiri. Cu toate acestea, din dosar nu rezultă că reclamantul ar fi formulat o astfel de cerere sau că aceasta din urmă ar fi prezentat vreo dovadă în sprijinul afirmației sale.

16. Curtea notează că ea a declarat deja cereri inadmisibile, când instanțele naționale au constatat o violare a prevederilor Convenției și a Protocoalelor sale, în cazul în care reclamantii nu pretinseseră despăgubiri la nivel național (*Guțul și alții v. Republica Moldova* (dec.), nr. 19234/08, 11 octombrie 2016, *Trifautan v. Republica Moldova* (dec.), nr. 51427/09, 12 noiembrie 2013, *Daniel - P S.A. v. Republica Moldova* nr. 32846/07, 20 martie 2012).

17. Având în vedere circumstanțele prezentei cauze, Curtea nu vede niciun motiv pentru a ajunge la o altă concluzie în această cauză. Prin urmare, ea consideră că reclamantul nu poate pretinde să-și păstreze statutul de victimă. Cererea este, deci, incompatibilă *ratione personae* și trebuie respinsă în baza Articolului 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

Din aceste motive Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și notificată în scris la 29 noiembrie 2018.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Paul Lemmens
Președinte